

pågældende stats territorium eller af dens statsborgere. Ifølge artikel 71 kan domstolen pålægge personer, der udviser foragt for retten, bøder eller administrative foranstaltninger, der fastlægges i procesreglementet.

Domstolen vil under efterforskningen og domsforhandlingen være afhængig af at få fremlagt beviser om forhold af afgørende betydning for en aktuel sag. Sådanne beviser kan være af så følsom karakter (f.eks. vedrøre nationale sikkerhedsinteresser), at besidderen (en stat eller en person) modsætter sig fremlæggelsen. Artikel 72 regulerer sådanne tilfælde og fremgangsmåden for løsningen af den interessekonflikt, der består mellem den pågældende stat eller person og domstolen. Fremgangsmåden omfatter skridt til ændring af domstolens anmodning, begrænset bevisfremlæggelse, indhentning af beviserne fra en anden kilde og om fornødent begrundet afslag på at udlevere beviserne. Afslår en stat at fremlægge bevis, kan domstolen under visse nærmere omstændigheder henvise sagen til FN's sikkerhedsråd. Artikel 73 omhandler en stats fremlæggelse af fortrolige beviser, der hidrører fra tredjemand. I sådanne tilfælde skal samtykke til fremlæggelse indhentes fra tredjemanden. Når tredjemanden er en deltagerstat, skal den enten give samtykke til fremlæggelse af beviserne eller følge de fremgangsmåder, der er fastlagt i artikel 72 om følsomme beviser.

Artikel 74 indeholder de krav, der stilles til domsafgørelsen. Artiklen fastslår, at samtlige domskammerets dommere skal være til stede under ethvert stadium i domsforhandlingen og voteringen. Afgørelsen skal hvile på domskammerets vurdering af bevismaterialet og sagen i dens helhed. Domstolen skal bestræbe sig på at nå frem til en énstemmig afgørelse. Ellers skal afgørelse træffes ved dissens. Hvis afgørelse træffes ved dissens, skal mindretallets synspunkter også reflekteres i dommen. Dommen skal afsiges for åbne døre. Voteringen er hemmelig. Dommen skal være skriftlig.

Domstolen fastlægger principperne for tilkendelse af erstatning til ofre m.fl. Ifølge artikel 75 kan domstolen i forbindelse med en dom afsige kendelse mod en domfældt om dennes betaling af erstatning. Erstatning kan også tilkendes fra den fond, der oprettes i henhold til artikel 79.

I tilfælde af domfældelse skal domstolen ifølge artikel 76 vurdere hvilken straf, der skal idømmes. Domstolen skal tage hensyn til relevante beviser og anbringender ved strafudmålingen. I visse tilfælde kan et særligt retsmøde afholdes med henblik på bevisførelse i forbindelse med strafudmålingen.

Kapitel 7: Straffe (artikel 77 - 80)

Kapitel 7 angiver de straffe, som domstolen kan idømme. Den primære straf er fængselsstraf, der i særlige tilfælde kan idømmes på livstid. Der er mulighed for at anvende bøder som tillægsstraf til fængselsstraf. Endvidere kan dommen indeholde bestemmelser om konfiskation. Der oprettes en fond til fordel for ofre for forbrydelser under domstolens jurisdiktion og for ofrenes familier.

Domstolen kan efter artikel 77 idømme fængselsstraf på tid (højest 30 år) eller på livstid. I tillæg til fængsel kan der idømmes bøde og foretages konfiskation. Det fremgår af artikel 78, at strafudmålingen skal tage højde for forbrydelsens grovhed og domfældtes personlige forhold. En eventuel varetægtsfængselsperiode fratrækkes en fængselsstraf. Domfældes en person for mere end én forbrydelse, udmåles straf for hver forbrydelse, samt en fællesstraf, dog højst 30 års fængsel eller livsvarigt fængsel.

Forsamlingen af deltagerstater skal oprette en særlig fond til fordel for ofre og deres familier. Ifølge artikel 79 kan domstolen ved kendelse bestemme, at værdier, der indsamles ved bøder eller konfiskation, overføres til fonden.

Ifølge artikel 80 skal kapitlets bestemmelser ikke foregribe anvendelsen af nationale straffe efter national lovgivning.

Kapitel 8: Appel og genoptagelse (artikel 81 - 85)

Kapitel 8 indeholder de processuelle bestemmelser om appel og genoptagelse. Kapitlet indeholder endvidere en bestemmelse om erstatning til personer, der har været udsat for ulovlig anholdelse eller fængsling fra domstolens side.

Artikel 81 fastlægger de nærmere kriterier for appel af domstolens afgørelser om frifindelse, domfældelse eller af strafudmålingen. Appel sker til domstolens appelkammer, jf. artikel 39 og 83. Anklageren kan appellere, når der foreligger rettergangsfejl, urigtig bevisbedømmelse eller urigtig retsanvendelse. Domfældte eller anklageren kan appellere på ethvert grundlag, der påvirker domsforhandlingens eller afgørelsens rimelighed eller pålidelighed. Appel af strafudmålingen kan ske på grundlag af misforhold mellem forbrydelsen og straffen. Domfældte holdes som hovedregel varetægtsfængslet under appelsagens behandling. Ved frifindelse skal tiltalte uden ophold løslades, medmindre domstolen afsiger kendelse om fortsat varetægtsfængsling.

Parterne kan ifølge artikel 82 appellere kendelser bl.a. om jurisdiktion, antagelighed, løsladelse, varetægtsfængsling og om spørgsmål, der vil have væsent-